

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. Варна, 15.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети ноември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова

Членове: Деспина Г. Георгиева
Росица Сл. Станчева

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разглежда докладваното от Деспина Г. Георгиева Въззивно гражданско дело № 20253000500107 по описа за 2025 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно, образувано по жалба вх.№ 2500/28.01.2025 н а Потребителна кооперация „Варна – юг“ /в ликвидация/ ЕИК 000074354, с Председател К.В.П., чрез процесуалния ѝ представител адв. П. С. от АК – Варна, против Решението на Окръжен съд-Варна № 1445/20.12.2024 по гр. д.№ 508/2024, с което:

Е ПРИЗНАТО ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, действащ чрез Областния управител на обл. Варна, и ПК „Варна-юг“, че Държавата е собственик на следния недвижим имот, а именно: СГРАДА, находяща се в гр. Варна ул.„Народни будители“ № 1, с идентиф.№ 10135.5502.139.6, ЗП от 316 кв.м., брой етажи: 2, конструкция: масивна, година на строеж: около 1949г, предназначение: административна, делова сграда, при граници: ПИ 10135.5502.142, ПИ 10135.5502.139, сграда № 10135.5502.139.3, сграда № 10135.5502.141.4 и ПИ 10135.5502.141, за която е съставен Акт за частна държавна собственост № 9758/7.06.2019г на Обл.управител Варна, вписан в СлВп с вх.рег. 14537, вх.рег.№

14662/14.06.2019г, акт № 199, том XL, дело № 8762/2019

Е ОТМЕНЕН, на осн.чл.537 ал 2 ГПК констативен нотариален акт № 40, том II, рег. № 3466, дело № 722/1999 на нотариус А.А., рег. № 316 на НК, вписан в СлВп-Варна с вх.№ 127, том XVIII на 13.10.1999 г.;

ОСЪДЕНА Е ПК„Варна-юг“ ЕИК 000074354 да заплати на Държавата сумата от 4 335,13лв, от които разноси по делото - 3 795,13лв и юриск. възнаграждение - 540лв.

Във въззивната жалба се посочва, че обжалваното първоинстанционно решение е неправилно поради противоречие с материалния закон, нарушение на процесуалните правила във връзка с обсъждането на доказателствата и необоснованост на фактическите изводи.

Съгл.чл.5 ал.1 и ал.3 ЗДС АДС не поражда права, а само констатира такива. Правото на публична или частна държавна собственост възниква с реализирането на фактическото и правно основание за придобиване на правото на собственост от Държавата по см.чл.2 и чл.3 от ЗДС, което при оспорване подлежи на доказване от Държавата.

Позовава се на практика на ВКС. Посочените в т.2 от АДС № 80762019 разпоредби на чл.68 ал.1 и чл.71 ал.1 ЗДС и чл.104 ал.1 т.9 от ППЗДС са свързани с хипотезите, в които се съставят АДС и процедурата за това, но не и указват на материално-правното основание за възникване на правото на собственост за Държавата. Посочването в т.3 от АДС № 168/31.01.1989 на чл.11 от ЗОЕГПНС – Варна и ЗПИНМ не сочи на основание за придобиване на собственост от Държавата по тези закони, тъй като не се съдържат данни за издадени отчуждителни актове. Отчуждаването по ЗОЕГПНС се е извършвало с нарочен административен акт – решение на комисия по чл.11 от ЗОЕГПНС, а това по ЗПИНМ - с отчуждителен протокол на Комисия по чл.265 ППЗПИНМ въз основа на акт на народния съвет, като при това отчуждаването на даден обект по ЗОЕГПНС изключва повторното му отчуждаване по благоустройствен закон.

При обсъждане на твърдяното от ищеца право на собственост ВОС е посочил единствено, че за процесната сграда с ид.№ 10135.5502.139.6 е съставен АЧДС № 9758/6.06.2019г и има по-рано съставен АДС № 168/31.01.1989г, в който като придобивно основание на Държавата е посочен чл.11 ЗОЕГПНС и ЗПИНМ от 1949г, въз основа на което съдът е приел, че

процесният имот е бил отчужден по чл.11 от ЗОЕГПНС /отм./ и за него е съставен АДС.

Счита, че така направеният извод е в противоречие с диспозитивното начало, тъй като ищецът не бил навел твърдения, че процесната двуетажна масивна сграда с ид.№....139.6. е станала държавна собственост по силата на отчуждаване по реда на ЗОЕГПНС.

Съдът няма задължение и право сам да издирва и посочва придобивното основание на ищеца. Затова счита извода за придобиването на процесния имот е придобита от държавата по силата на ЗОЕГПНС за необоснован поради липсата на данни за конкретен акт за отчуждаване от бивш собственик. Липсвали и данни за отчуждаването ѝ по друг ред /ЗПИИМ, ЗРПВПНИИ, ЗТСУ/, а според констатациите на СТЕ отразените в най-близкия по време до приемането на ЗОЕГПНС кадастрален план на кв. „Аспарухово“ от 1950г. процесният имот попадал в имот пл.№ 648 със запис в разписния лист „Маслодайна фабрика“, в който имало две полумасивни сгради „2мп-268 кв.м.“ и едноетажна „мп 240 кв.м.“, като по конструкция и площ отразената в по-старите планове сграда очевидно била различна от сега съществуващата процесна сграда, отразена при актуализацията на КП през 1984 като масивна, като са налице и сигурни данни, че същата включва и изградената през 1990г. пристройка, изградена от ПК като цех „Разливочна“ и преустроена в бистро.

Излага още, че съгл. § 26 ПЗР на Закона за кооперациите /ДВ бр.41/2007/ кооперациите и кооперативните съюзи, изградили сгради и постройки със свои средства до 13.07.1991г имат право да предявят пред Държавата или общината искане за деактуване на сградите и прилежащите към тях терени. Тази норма възпроизвежда разпоредбата на чл.2 ал.3 от ЗОС в ред. до изменението с ДВ бр.101/2004. Предназначението им е да уредят правното положение на сгради, изградени от кооперациите и кооперативните организации върху предоставени от държавата или общините терени, без отстъпено право на строеж или друг титул за собственост по см.чл.77 ЗС, като признаят тези сгради за тяхна собственост.

Между страните не се спорело, че от създаването си през 1980г. ПК „Варна юг“ ползвала изцяло процесната сграда за нуждите на своята администрация и за част от стопанската си дейност.

Данните по делото сочели, че процесната сграда с ид.№....139.6 е била

изградена изцяло на мястото на съществувалата в края на 70-те години стара сграда, като фактически е изградена нова сграда с масивна конструкция на два етажа с двуетажна пристройка към нея, което са с обща застроена площ от 310кв.м.–това се установявало от заключението на СТЕ.

Наличието на изцяло нов строеж се потвърждава косвено и от техническите характеристики и разпределението на двуетажната сграда, включваща първия етаж от бистро-заведение за обществено хранене и санитарен възел с площ от 90кв.м., 4 бр. канцеларии, което изключвало сградата да представлявала преустроена бивша фабрика.

Счита за неправилен извода на съда, че липсата на издадено разрешение за изграждане на нова сграда - процесната, като аргумент да се отрече приложението на § 26 от ПЗР на ЗК, тъй като тази разпоредба, както и предходно действалата по чл.2 ал.3 от ЗОС не поставяли наличието на строителни книжа като условие за придобиване на собствеността на кооперацията.

Поддържаният от ищеца довод за отсъствие на учредено в полза на Кооперацията право на строеж по реда на отменените чл.15 и сл. от ЗС бил неотносим, т.к. нормата на § 26 от ПЗР на ЗК е въведена именно за случаите, в които кооперациите са изградили сгради върху държавна земя без отстъпено право на строеж.

При наличие на такова собствеността би била придобита по силата на реализирана суперфиция и позоваването на § 26 би било ненужно.

По повод въведеното от в евентуалност възражение за придобиване на собствеността по давност от ПК посочва, че от създаването си през 1980г до настоящия момент ПК упражнява фактическа власт върху спорната сграда. Това било видно от фактическите твърдения в ИМ и мотивите на представената заповед № РД-10-7706-22/26.01.2010г на Обл. управител, както и от допълнителното становище на ищеца с вх.№ 15575/18.06.2024г, с което не е оспорен фактът на упражнявана от ПК фактическа власт.

Противопоставя се на доводите на ищцовата страна досежно липсата на изтекла такава с оглед забраната за придобиване по давност на държавна собственост съгл.чл.86 ЗС и въведения с §1 от ДР на ЗС мораториум. Събраните по делото писмени и гласни доказателства /строителни документи, свидетелски показания, счетоводна експертиза, писмо на Община Варна рег.

№ Т24007764ВН_001ВН/25.10.2024/ установявали, че от датата на разделителния протокол от 1980г и до настоящия момент ПК изцяло владее процесната административна сграда. Затова и изводът на съда, че до издаването на КНА от 19.10.1999г ПК била държател на имота, бил лишен от правна логика, защото снабдяването с такъв акт представлявал позоваване на вече изтекла давност. Този решаващ спора извод бил основан единствено на представеното писмо изх. № ДИ-48/28.11.1989 на ОБНС Варна до СП „Ремонтстрой и Жилфонд“, според което сградите по т.1 и т.2 от АДС № 168/31.01.1989г се стопанисват от ПК “Варна-юг“-управление.

Счита този извод за необоснован, т.к. не съдържа данни за предоставено на кооперацията право на стопанисване и управление.

Позоваването на ТР № 1/06.08.2012 на ОСГК на ВКС било неуместно, тъй като урежда хипотезите, при които лице, което държи съсобствен имот, с едностранни действия демонстрира намерението да владее и идеалните части на останалите съсобственици.

Поради изложеното следвало да се приеме, че от 1980г и към датата на влизане в сила на изменението на чл.86 ЗС на 22.04.1996г ответната страна по спора и настоящ въззивник ПК „Варна-юг“ непрекъснато, явно и спокойно е владяла процесната сграда

Дори да се приемело, че сградата е била държавна собственост, то предвид въведения с § 1 ал.1 от ЗР на ЗС мораториум за придобиване на имоти частна държавна или общинска собственост и обявяването му за противоконституционен заедно с §2 от ЗР на ЗИД на ЗС с Решение № 3/24.02.2022г на Конституционния съд придобивната давност върху процесния имот не е текла единствено за периода от 31.05.2006г до 30.12.2007г и от 20.01.2018 до 7.03.2022г, на която дата е влязло в сила Решение № 3/22.02.2022г на КС.

Следователно, давностният срок следвало да бъде зачетен за периода от отпадане на забраната по чл.86 ЗС на 22.04.1996г до 31.05.2017г, за периода от 31.12.2017г до 19.01.2018г и за целия период след 8.03.2022г. Към датата на предявяването на иска на 15.02.2024г десетгодишният срок по чл.79 ал.1 ЗС е бил изтекъл и ответната кооперация е придобила сградата по давност.

Поради изложеното моли за отмяна на обжалваното решение и за отхвърляне на предявения иск, както и на акцесорния иск по чл.537 ал.2 ГПК.

Моли за присъждането на сторените разноси за въззивното производство.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е депозиран **писмен отговор вх.№ 5109/20.02.2025г от Държавата**, представлявана от Министъра на РРБ чрез Обл. управител на Варненска област със становище за неоснователност на в. жалба.

Поддържа се, че Държавата е собственик на процесната сграда, за която има съставен АЧДС № 9758/7.06.2019г, в чиято графа 10 е посочено, че имотът е предоставен за управление на Обл. управител на област Варна, на осн.чл.18 ал.1 ЗДС, и който акт е съставен на осн.чл.68 ал.1 и чл.71 ал.1 ЗДС, чл.104 ал.1 т.9 от ППЗДС. В графа 9 от АЧДС е посочен и номерът на по-рано съставения акт АДС № 168/31.01.1989г.

От своя страна АДС № 168/31.01.1989г е бил съставен на осн.чл.11 от ЗОЕГПНС и ЗПИНМ от 4.08.1949г за 7 бр. подробно описани обекти, находящи се в кв. "Аспарухово"-Варна, на ул. „Народни будители“ № 1, предоставени за оперативно управление на ОбщНС-Варна.

Сграда с ид.№ 10135.5502.139.6 съответства на описаните в АДС № 168/1989г по т.1 и т.2 сгради, съставляващи съответно масивна сграда с площ от 260кв.м. и масивна сграда с площ от 100кв.м.

Сграда с ид.№...139.6 е разположена в ПИ с ид.№ 10135.5502.139, който също е частна държавна собственост, съгл. АДС № 8076/20.12.2011г.

Съгл.чл.5 ал.1 и ал.2 ЗДС Държавата удостоверява възникването, изменението и погасяването на правото си на собственост върху имоти с АДС.

Съгл.чл.114 ал.1 ППЗДС обстоятелствата, констатирани в АДС, съставен по надлежния ред, имат доказателствена сила до доказване на противното. Придобивното основание е посочено в АДС № 168/1989г.

В условията на евентуалност, процесната сграда е държавна собственост по силата на приращението, на осн.чл.92 от ЗС, тъй като се намира върху държавна земя. Според Закона за държавните имоти /отм./ /ДВ бр.300/22.12.1948г/ държавни са всички имоти, които не принадлежат на кооперациите или на физически или юридически лица.

За процесната сграда не се твърди и не са представени доказателства въз основа на валидно придобивно основание към момента на влизане в сила на

закона тя да е била собственост на други физически или юридически лица, от което следва, че от 1948г имотът е бил държавна собственост. Също така, съгласно чл. 6 от ЗС в редакцията му към 1951г държавни стават и имотите, които Държавата придобива съгласно законите, а така също и имотите, които нямат друг собственик.

Счита за правилни изводите на ВОС, че процесната сграда не е била построена от РПК, „Наркооп“, което се потвърждава от приетата СТЕ, както и от другите събрани по делото доказателства.

В условията на евентуалност, в случай че съдът приеме сградата за изградена от праводателя на ПК, „Варна-юг“, то се твърди от въззиваемата страна, че е била построена, без да е бил спазен предвиденият за това ред. Не са спазени разпоредбите, регулиращи учредяване право на строеж върху държавна земя - чл.15 ЗС /отм./, според който право да се построи сграда върху държавна земя и да се придобие право на собственост върху сградата /право на строеж/ се отстъпва на самоуправляващи се стопански организации, кооперации, на други обществени организации и на граждани по реда на чл.13. А, съгл.чл.13 ЗС, замяна на държавен недвижим имот с недвижим имот на кооперации и други обществени организации и на граждани се извършва въз основа на заповед на Председателя на ИК на ОбщНС по местонахождението на държавния имот, т.е. правото на строеж върху държавна земя възниква по силата на сложен фактически състав: заповед на председателя на ИК на ОБНС, даване разрешение от съответния министър или ръководител на ведомство, сключване на договор за отстъпено право на строеж. При липсата на осъществен такъв фактически състав, то собственик на новопостроените сгради става собственикът на земята, в случая – държавата.

Относно позоваването на въззивника за придобиване правото на собственост върху процесната сграда по § 26 от ПЗР на ЗИД ЗК, излага следното: в мотивите на Заповед № РД-10-7706-22/26.01.2010 на Обл. управител Варн. обл., с която е отказано деактуване на имота, са изложени доводи за липсата на това основание - не е била построена нова сграда, а е била ремонтирана съществуващата. При това, липсвали доказателства, че сградата била изградена през 1977г със собствени средства, както и че бил вложен труд на служители на кооперацията.

Що се отнася до позоваването на изтекла в полза на ПК придобивна давност – оспорва се да е била упражнявана фактическа власт върху сградата от 1980г до настоящия момент.

В тази връзка счита за противоречиви събраните гласни доказателства и изказва съмнения за достоверността им. Освен това, владението на кооперацията не е било непрекъснато, постоянно, явно и спокойно предвид издаването на АДС, обективиращи волята на Държавата за неин собственик.

Отдаването под наем за периода след 2009г представлява действие по управление, т.е. не става въпрос за владение и затова не може да се приеме за доказано, че е била придобита по давност.

Поради изложеното моли за отхвърляне на подадената жалба.

Прави възражение за прекомерност на адв. възнаграждение.

ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД намира жалбата и отговорът за подадени в срок, от надлежни страни и затова са процесуално допустими и затова дължи произнасяне по съществото на спора.

В **исковата си молба Държавата**, чрез М-ра на РРБ, представляван от Обл. управител на Варн. обл. излага, че е собственик на процесната сграда, за която има съставен АЧДС № 9758/07.06.2019г, в чиято графа 9 е посочен номерът на по-рано съставения акт АДС № 168/31.01.1989г, съставен на осн.чл.11 ЗОЕГПНС и ЗПИИМ от 4.08.1949г за 7бр подробно описани обекти, находящи се в кв.,„Аспарухово“ на гр.Варна на ул.,„Народни будители“ № 1, предоставени за оперативно управление на ОбщНС.

Сграда с ид.№ 10135.5502.139.6 съответства на сградите, описани в АДС № 168/1989г под т.1 и т.2, съставляващи съответно масивна сграда с площ от 260кв.м. и масивна сграда с площ от 100кв.м.

Спорната сграда е разположена в ПИ с ид.№ 10135.5502.139, представляващ частна държавна собственост съгл. АДС № 8076/ 20.12.2011г.

Твърди се, че за процесната сграда ответната страна по спора Потребителна кооперация „Варна-юг“ се била снабдила с КНА № 40, том II рег.№ 3466 дело № 722 от 1999г на н-с Ал. Александров /номер 316/, вписан в СлВп с № 127 том XVIII на 13.10.1999 год.

В Обл. администрация – Варна постъпило заявление вх.№ ДИ-07-2601-4/21.12.2007г от Председателя на ПК„Варна-юг“ с искане за отписване на

процесните сгради под т.1 и т. по АДС № 168/1989г, съответстващи на сграда с ид.№ 10135.5502.139.6 , от актовете книги. По това искане Обл. управител издал Заповед № РД-10-7706-22/ 26.01.2010 за отказ за деактуване на имота. В мотивите на същата е посочен, че липсват доказателства за наличие на основания по § 26 от ПЗР на ЗИД ЗК. Представените документи били за ремонт на съществуващата сграда, а не за построяване на нова такава. В Обл. администрация–Варна е получено уведомление от СГКК- Варна вх.№ РД-23-1200-796/12.10.2023 за започнато административно производство по подадено заявление от ПК„Варна-юг“ /в ликв./, с искане за вписване в КК и КР на недв. имоти на кооперацията като собственик на сграда с ид.№ 10135.5502.139.6

Твърди се, че към момента на подаването на ИМ ПК„Варна-юг“ неправомерно била вписана в КР като собственик на сградата наред с Обл. администрация – Варна.

Във въззивното производство съдът е констатиран нередовност на исковата молба и затова са били дадени указания за отстраняването им чрез посочване придобивното основание, по силата на което Държавата е придобила собствеността върху процесната сграда.

С уточняваща молба е посочено, че Държавата се легитимира като собственик на осн.чл.11 ЗОЕГПНС, като се позовава на това, че преди АДС от 1989г били съставени още 5бр АДС за одържавените недв. имоти съгл. решение на Комисията по чл.11 ЗОЕГПНС, включени впоследствие в съставения АДС № 168/1989.

Твърди се, че имотът е бил отчужден по посочения ред в полза на Държавата, не е реституиран, не е прехвърлян, продаван или отчуждаван впоследствие.

За сградата е издаден и АДС № 9758/7.06.2019г, в който изрично е посочен номерът на по-рано съставения АДС № 168/31.01.1989г.

В условията на евентуалност, твърди, че сградите са придобити на осн. чл.92 ЗС и представляват приращение към ПИ с ид. № 10135.5502.139, за който има съставен АДС № 8076/20.12.2011г.

С допълнителна уточняваща молба е посочено, че сградата е била част от отчуждаването по чл.11 от ЗОЕГПНС, тъй като е съществувала към момента на отчуждаването на имота. След отчуждаването е била запазена, не

е била събаряна никога и не е имало ново строителство. Сградата не е била строена от Кооперацията. Липсва разрешение за строеж, договор за строителство и т.н.

Дори да се приеме, че представените документи от отв. страна за обект „Разливочна“ от 1990г процесната сграда, то те се отнасят единствено до извършване на ремонтни дейности, а не за изграждане на нов обект.

Поради изложеното моли за постановяването на решение, с което да се признае за установено в отношенията между страните, че Държавата е собственик на процесния недв.имот, представляващ сграда с ид.№ 10135.5502.139.6 със ЗП 316кв.м.; брой етажи - 2, конструкция - масивна, година на строеж - около 1949г, предназначени - административна, делова сграда, при граници: ПИ 10135.5502.142, ПИ 10135.5502.139, сграда 10135.5502.139.3, сграда 10135.5502.141.4 и ПИ 10135.5502.141, находища се в град Варна ул.Народни будители" № 1, за която е съставен АЧДС № 9758/7.06.2019г.

Отправя искане и за отмяната на издадения в полза на ответната страна КНА № 40/12.10.1999г на н-с А.А., вписан в СлВп –Варна с № 127 том XVIII на 13.10.1999.

В подадения в срок **писмен отговор на Потребителна кооперация „Варна-юг“/в ликвидация/** се изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявения иск.

Оспорва твърдението, че процесният имот е държавна собственост. Възразява, че съставеният АЧДС № 9758/07.06.2019г нямал правопораждащо действие и не легитимира държавата като собственик. В него не е посочено основаниято за придобиване на собствеността от Държавата по см.чл.3 от ЗДС.

Твърди, че собственик на процесната двуетажна административна сграда с ид.№ 10135.5502.139.6 е ПК„Варна-юг“.

Процесната сграда е била изградена през 1977г от РПК „Наркооп“ на мястото на съществувалата стара сграда, като фактически е изградена нова сграда с масивна конструкция на два етажа с двуетажна пристройка към нея с обща ЗП от 310кв.м. Строителството е било извършено по стопански начин с инвеститор РПК „Наркооп“, а изпълнението е било възложено на строителна група от ОКС-Варна. В строежа бил вложен и труд на членове и служители на

кооперацията. На мястото на съборената сграда били изградени първи етаж на основната сграда и пристройка, включващи заведение за закуски, 4 бр канцеларии, санитарен възел и спомагателни помещения, а на 2-я ет - канцеларии на Кооперацията.

Съгласно Разделителен протокол от 1980г новоучредената ПК „Варна-юг“ е придобила от праводателя си РПК „Наркооп“ описаната адм. сграда в кв. „Аспарухово“.

Със Заповед № 1/04.01.1986 на Председателя на ОБНС-Варна теренът, върху който са изградени двете долепени една до друга сгради е преотреден за нуждите на РПК „Варна-юг“, а със Заповед № Р-66/04.03.1997г при попълване на КП целият терен е отреден за задоволяване на адм. нужди на ПК „Варна-юг“.

За сградата е бил съставен АДС № 168/31.01.1989г.

Обектът под наименование „Преустройство на административна сграда – Аспарухово“ е заведен в счетоводния баланс на ПК „Варна-юг“, считано от 1980г по сметка 950 с балансова стойност 2255,66лв /набирателна сметка за извършвано ново строителство/, а при завършване на сградата в същата година е прехвърлена като основно средство по с/ка № 203 „Сгради“ като обект „Административна сграда“ с предназначение офиси и обект бистро с предназначение за търговия.

През 1990г въз основа на одобрен проект ПК „Варна-юг“ на първия етаж е изграден обект „Разливочна“, впоследствие преустроен в бистро.

През 1999г въз основа на издадени строителни книжа е извършено преустройство и промяна на предназначението на част от адм. сграда в зъболекарски кабинет.

От 1980г и до настоящия момент процесната адм. сграда се владее от кооперацията, която заплаща и дължимите данъци и такси.

Част от сградата се използвала пряко за нуждите на Кооперацията, а други части се отдавали под наем.

Изградената през 1977г сграда, известна като Административна сграда, а от 1990г и „Разливочната“ функционирали непрекъснато като обекти на ПК „Варна-юг“, без някой да оспорвал собствеността на Кооперацията и да нарушавал фактическата ѝ власт върху сградата.

С оглед изложеното ПК„Варна-юг“ е собственик на процесната сграда по силата на закона - § 26 от ПЗР на ЗК, а в евентуалност - по давност в резултат на упражнявано непрекъснато владение от 1.01.1980г до настоящия момент.

ПК„Варна-юг“ е вписана като собственик на процесната сграда по всички действия след 1980г планове, вкл. и в КККР, одобрени със Заповед № РД-17-73/23.06.2008 на Изп. директор на АГКК.

С КНА № 40 т.П рег. № 3466/12.10.1999г на н-с Ал. Александров, вписан в СлВп ПК е призната за собственик на двуетажна адм. сграда в гр. Варна кв. „Аспарухово“ ул.„Народни будители“ № 1 в кв.15 в 27 м.р., със ЗП на всеки етаж от 310кв.м., състояща се на първия етаж от бистро-заведение за общо хранене и санитарен възел с площ от 90кв.м., 4 бр канцеларии, помещение за главно ел.табло и санитарен възел, на 2-ри ет. - 11 бр канцеларии, при описаните граници за сградата, която е идентична с процесната.

Така предявеният положителен установителен иск за собственост намира правното си основание в правната норма на чл.124 ал.1 ГПК, а акцесорният – в разпоредбата на чл.537 ал.2 ГПК.

ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД, с оглед пределите на въззивното производство, очертани с въззивната жалба и отговора, събраните по делото доказателства, приема за установено **от фактическа и правна страна :**

Спорният обект по делото е сграда, която понастоящем се индивидуализира с ид.№ по КК 10135.5502.139.6 със застроена площ от 316кв.м., брой етажи 2бр, конструкция – масивна. Не се спори между страните, че същата се намира в ПИ с ид. № по КК 10135.5502.139, както и относно идентичността ѝ с описаните в документите на двете страни обекти.

Страните заявяват да са собственици на същата, като Държавата се позовава на придобиване на собствеността чрез оригинален способ – одържавяване по реда на ЗОЕГПНС /национализация/, за което представя Акт за частна държавна собственост /АЧДС/ № 9758/07.06.2019г /л.8 от делото пред ВРС/, в който спорният обект е описан като СГРАДА със ЗП 316кв.м., брой етажи - два, конструкция - масивна, година на строеж – около 1949г и предназначение - административна, делова сграда; местонахождение на сградата - в имот с ид.№ 10135.5502.139, в гр. Варна ул.„Народни будители“ № 1, с посочените граници за имота – ПИ с ид.№№ 10135.5502.139.6; ПИ

10135.5502.142; ПИ 10135.5502.139; сграда 10135.5502.139.3; сграда 10135.5502.141.4 и ПИ 10135.5502.141.

АЧДС № 9758/2019 е изготвен въз основа на по-рано съставен АДС № **168/31.01.1989г**, като основание за съставянето му са посочени разпоредбите на чл.68 ал.1 и чл.71 ал.1 ЗДС; чл.104 ал.1 т.9 от ППЗДС.

В АДС № 168/1989г като придобивно основание за собственост на Държавата е посочен чл.11 от ЗОЕГПНС и ЗПИНМ с дата на придобиване 4.08.1949г. АДС е съставен за сл. имоти: **т.1** масивна сграда с площ от 260кв.м., находяща се в централна част на двора, югозападно от Културния дом; **т.2** масивна сграда с площ 100кв.м., долепена до югоизточната част на масивната сграда. Описани са и други обекти, както следва: **т.3** /масивна пристр. от 50кв.м., долепена до ЮЗ част на масивната сграда по т.1/ ; **т.4** /масивна постр., находяща се в ЮЗ част на двора -ъгъла на ул. “Каракулаков“ и ул. “Средец“, и полумасивен навес на север -затворен с остъкляване и ламарина – 240кв.м.; **т.5** масивна постр. от 35кв.м. на 1 ет., находяща се непосредствено до затворения навес на север./ ; **т.6** масивна сграда 64кв.м. на 3 ет., долепена на север до масивната постройка, описана под т.5 ; **т.7** масивна сграда 165кв.м. на 2 ет., северо-източно от масивната сграда по т.6. За описаните обекти по т.т.3-7 няма спор, че не са предмет на настоящото дело.

В същия акт са описани предходни АДС с №№ 1422/ 29.08.1953г, 1834/03.10.1951г, 1835/03.10.1951г, 1833/03.10.1951г и 5829/ 19.12.1964г, копия от които са приети и приложени по настоящото дело на л.43 – л.52. От съдържанието на същите се установява, че касаят обекти, различни от процесната сграда, намиращи се на друг административен адрес и отнети от други лица, следователно, не се отнасят за имота, описан в АДС № 168/1989г. Признание за това се съдържа и в Заповед № РД-10-7706-22/26.01.2010г, изходяща от Обл. управител на Варн. обл. /л.16-17 от делото пред ВРС/.

По делото няма данни процесната сграда да е била реституирана, нито впоследствие да е била отчуждавана.

От своя страна ответната Потребителна кооперация „Варна-юг“/ в ликв./ се позовава на придобиване на осн.§ 26 от ПЗР на ЗИД /ДВ, бр.41/22.05.2007г/ на Закона за кооперациите, а в евентуалност - по давност. Представя **КНА № 40/12.10.1999** на н-с Ал. Александров с район на действие РС-Варна, том II, рег.№ 3466, д.№ 722 от 1999г, вписан в СлВп-Варна на

13.10.1999, с който, на основание писмените доказателства, приложени към молбата на Н.С.Д. ЕГН *****, действаща като Председател на ПК „Варна-юг“ със седалище и адрес на управление гр. Варна кв. „Аспарухово“ ул. „Народни будители“ № 1, ПК е призната за собственик на сл. недвижим имот: ДВУЕТАЖНА АДМИНИСТРАТИВНА СГРАДА в гр. Варна кв. „Аспарухово“ ул. „Народни будители“ № 1 кв.15 в 27 м.р. на града, със ЗП на всеки етаж от 310кв.м., състояща се от: на първия етаж – бистро – заведение за обществено хранене и санитарен възел с площ от 90кв.м., четири броя канцеларии, помещение и санитарен възел, на втория етаж – единадесет броя канцеларии, при граници на сградата: от запад – административна сграда на „Корабно машиностроене“ АД, адм. сграда на „Корабно машиностроене“ АД, изток – Културен дом в Аспарухово, север – улица.

Сред представените пред нотариуса и описани в КНА документи, удостоверяващи правото на собственост на отв. ПК, е посочен АДС № 168/31.03.1989г.

АДС, съобразно трайната съдебна практика, само констатира правото на собственост на Държавата, без да го поражда и затова актът се ползва с обвързваща доказателствена сила само по отношение на отразените в него факти; има легитимиращо действие, по силата на което имотът се счита за държавен до доказване на противното /така в Решение № 61/26.05.2014г по гр.д.№ 7685/2013г на ВКС, II ГО; Определение № 579/3.11.2014г по гр.д.№ 4957/2014г на ВКС, I ГО /.

С ТР № 11/21.03.2013г по тълк. д.№ 11/2012г на ОСГК на ВКС са дадени задължителни указания, че нотариалният акт, с който се признава право на собственост върху недв. имот по реда на чл.587 ГПК, не се ползва с материална доказателствена сила по чл.179 ал.1 ГПК, относно констатацията на нотариуса за принадлежността на правото на собственост, тъй като такава е присъща на официалните свидетелстващи документи за факти. В мотивите на същото ТР е изложено, че с оглед обвързващото и легитимиращо действие на нотариалното удостоверяване на правото на собственост, оспорващата страна, която не разполага с документ за собственост, носи тежестта да докаже несъществуването на признатото от нотариуса право. Когато, обаче, и двете страни в правния спор легитимират с нотариални актове правото си на собственост върху имота /било констативни или такива за правна сделка/, то

разпределението на доказателствената тежест при оспорването следва да се извърши по общото правило на чл.154 ал.1 ГПК, като всяка страна следва да докаже своето право, т.е. фактическия състав на съответното удостоверение от нотариуса придобивно основание.

Процесният случай попада във втория случай – и двете страни се легитимират с акт за собственост. Затова в тежест на всяка от тях е да установи придобивното си основание, т.е. фактите, от които черпи права. Както в акта на ищеца /АЧДС от 2019/, така и в КНА от 1999г на ответната страна е посочен АДС № 168/31.03.1989г.

Съгласно Определение № 2737/29.05.2025г по гр.д.№ 1890/2024г на ВКС, II ГО, АДС има материална доказателствена сила, която може да бъде оборена при оспорване. Подобно разрешение е дадено с Определение № 460/13.11.2017г по гр.д. № 1415/2017г на ВКС, II ГО, според което АДС има само констативно, а не правопораждащо значение и удостоверените с него факти са задължителни до тяхното опровергаване с други доказателства.

Макар по делото да не са представени преписки за отчуждаване и отчуждителни актове на процесната сграда по ЗОЕГПНС или ЗПИНМ, установеното в представените от Държавата актове за държавна собственост – АЧДС № 9758/07.06.2019г и АДС № 168/ 31.01.1989г, право на собственост на Държавата върху процесната сграда не може да се счита за оборено, след като ответната страна също черпи права от АДС от 1989г, за което са изложени мотиви по-долу.

Не е спорно между страните и това, че поземленият имот с ид.№ 10135.5502.139 с площ от 4 772кв.м., върху който се намира процесната сграда, е държавна собственост, видно от АЧДС № 8076/20.12.2011 /л.12, 13 от делото на ВРС/. Следователно, по силата на чл.92 от ЗС за собственик на процесната адм. сграда следва да се счита Държавата, освен ако е установено друго.

Още с ПО на ответната страна е признато, че за процесната сграда е бил съставен АДС № 168/31.01.1989г. Налага се извод, че няма спор относно идентичността на процесната сграда с ид.№ 10135.5502.139.6 с описаните по т.1 и т.2 обекти в АДС № 168/1989, в АДС № 9758/2019 и КНА № 40/1999г.

По наведеното от ответната страна **правоизключващо възражение, че ПК “Варна-юг“ е придобила правото на собственост върху процесната**

сграда по силата на § 26 от ПЗР на ЗИД на ЗК.

Нормата е приета с ПЗР към ЗИД на Закона за кооперациите от 1999г; обнародвана е в ДВ бр.41/22.05.2007г, съгласно която „кооперациите и кооперативните съюзи, изградили сгради и постройки със свои средства до 13.07.1991г, имат право да предявят искане за деактуване на сградите и прилежащите към тях терени пред държавата или общината. Искането се предявява пред съответния областен управител или кмет на община в срок до 31.12.2007г. При наличие на посочените обстоятелства имотът се деактува и се предава във владение на кооперацията или на кооперативния съюз“.

Нормата на чл.77 ЗС визира, че правото на собственост може да се придобива чрез: правна сделка, по давност или по друг начин, определен в закона. С горепосоченото изменение е въведено ново придобивно основание – от влизането в сила на § 26 кооперативните организации експлицитно се легитимират като собственици при наличието на визираните в нея предпостави. Така с тази разпоредба е въведено изключение от принципа на приращението по см. на чл.92 ЗС, като се дава възможност на кооперативните организации да придобият правото на собственост върху построеното от тях върху държавна земя, макар да липсва надлежно учредено право на строеж.

Подобна уредба е съществувала в нормата на чл.2 ал.3 от ЗОС в редакцията ѝ с приемането на закона ДВ бр.44/31.05.1996, в сила от 1.06.1996г, и отменена с изменението, обн. в ДВ бр.101/2004г. Според същата „не са общинска собственост сградите и постройките на кооперативните организации и на сдруженията с идеална цел, чието строителство е извършено от тях до 13 юли 1991г, включително и прилежащият терен“. Същата не би намерила приложение в случая, доколкото и към него момент и понастоящем имотът е актуват като държавна собственост и не е преминал в патримониума на общината.

Административната процедура, визирана в § 26 ПЗР към ЗИД на ЗК е бил проведена : ПК „Варна-юг“ е подала с вх.№ ДИ-07-2601-4/21.12.2007, по което Обл. управител на Варн. област е отказал да отпише имот с ид.№ 10135.5502.139.6 със Заповед № РД-10-7706-22/26.01.2010г /л.16-17 от делото на ВРС/. Заповедта е била обжалвана пред АдмС-Врана, който с определение 1407/29.03.2010 по адм.д.№ 719/2010 е оставил жалбата на Кооперацията без разглеждане и същото е било потвърдено от ВАС с определение №

6835/25.05.2010г. Това се установява от съдържанието на писмо № РД-18-0801-234/3/ от 7.09.2010, изходящо от Обл. управител на Варн. обл. /л.22 по делото на ВРС/. Приложени са и самите съдебни актове на административните съдилища. Спорът не е бил разрешен от съда със СПН, което прави допустимо обсъждането на въведеното материално-правно възражение.

Безспорно е, че Потребителната кооперация „Варна юг“ /сега в ликв./ е била учредена от 1.01.1980г, видно от приложения по делото Протокол № 1/27.12.1979 за взето решение на проведено учредително събрание за създаването на РПК „Варна-юг“ на територията на IV районен съвет-кв. „Аспарухово“, която да обедини и досега съществуваща а ПК в с.Синдел. Регистрирана е в съда на 20.01.1980г /л.45,46 от делото на ВОС/.

Приет е като доказателство Разделителен протокол от 31.12.1979 /л.43-44 от 1-воинст.д./, от чието съдържание е видно, че е била направена обща рекапитулация на стоково-материални ценности на РПК „Наркооп“-Варна, разпределени между кооперативните организации: РПК „Наркооп“-Варна, ПК „Варна -юг“/създадена от 1.01.1980/, Окръжен кооперативен съюз-Варна /ОКС/, за което се съди от съдържанието в края на л.2 за броя на изготвените екземпляри за съответните кооп. организации. Въз основа на това не може да се направи категоричен извод, че процесната сграда е била преотстъпена и заприходена като ДМА /дълготраен материален актив/ на ПК „Варна-юг“, но при липсата на спор за това, би могло да се приеме.

Основният спорен въпрос между страните е по факта дали през 1977г праводателят на ответната ПК – РПК „Наркооп“ е построил нова сграда в имота на мястото на съществувалите още към 1949г постройки или е извършил основен ремонт с преустройство и/или пристрояване на съществуващите такива.

От заключението на в. лице по **допуснатата СТЕ** /л.109-125 от 1-воинст.д./, кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено, се установява, че описаните, АЧДС № 9758/2019г, КНА № 40/1999г и АДС № 168/1989г сгради са били отразени в кадастралните планове от 1930-1940г, 1950г, 1968-1984г и КК от 2008г, т.е. съществували са през целия период и далеч преди 1977г. Няма данни за изграждането на нова сграда, което се потвърждава и от извършените от в. лице справки в отдел „Архив“ при Община Варна и Държавен архив-Варна, при което се установява липса на

строителни книжа, близкостоящи във времето до 1977г.

Според заключението на **в.лице по допуснатата ССчЕ** /л.143-І/, неоспорено и прието от съда като обективно и компетентно дадено, се установява, че процесната сграда е била заприходена в счетоводните регистри на ПК „Варна–юг“ по см-ка 2023 “Сгради“ след 2000г със стойност 5 075лв.В счетоводството са отразени суми от постъпила наеми на обекти с адрес „Народни будители № 1.

Според данните в картон /инвентарна книга за отчитане на основни средства/ за обект „Адм. сграда – Аспарухово“, заведен по сметка 200, са извършени записвания, както следва:

на 30.12.1979г с основание с/ка 442/14 – ремонт „Преустройство адм. сграда Аспарухово“;

през м.12.1980г с основание с/ка 840/22 – ремонт „Преустройство адм.сграда Аспарухово“ и

на 28.02.1995г с основание с/ка 401 – ремонт покрив адм. сграда съгласно ф-ра № 6/28.02.1995г. Следователно, дори да се касае за капитален /основен/ ремонт, липсват данни за строителството на нова сграда.

В подкрепа на горното са и приложенияте по делото множество протоколи и фактури /л.63- 86/, отнасящи се за периода 1990-1991, част от тях и без дата, които сочат на извършени ремонтни дейности.

В тази посока са дори и наведените от отв.кооперация твърдения, че обектът под наименование „Преустройство на адм.сграда „Аспарухово" бил заведен в счетоводния баланс на ПК „Варна-юг", считано от 1980г по сметка 950 с балансова стойност 2 255,66лв, и при завършване на преустройството същата година била прехвърлена като основно средство по см-ка № 203 "Сгради" като обект: „Адм.сграда" с предназначение офиси и обект бистро с предназначение за търговия.

Събраните гласни доказателства също не установяват това. Свид. Е.Б., работила в ПК през периода 1987-1997г, не била чувала кога била строена сградата. Свид. Г.Д., работила през периода 1985–1991г, излага, че през 1981г на мястото на сградата имало някакъв строеж, но не знаела какъв. Свид. В.С. започнала работа в ПК през 1981г и считала, че сградата била на Кооперацията, понеже била включена в баланса ѝ. По думите на свидетелките

до 1993г в обекта е нямало наематели. Следователно, нито една от тях няма преки впечатления за ново строителство през 1977г.

Налага се извод, че става въпрос за преустройство на адм. сграда, което не може да бъде приравнено на изграждане на нова сграда.

При това положение недоказани остават твърденията на ПК "Варна-юг", че през 1977г РПК „Наркооп“ е построило на мястото на съществувалата стара сграда нова такава с масивна конструкция на два етажа с двуетажна пристройка към нея, с обща ЗП от 310кв.м., че строителството е било извършено по стопански начин и бил вложен труд на членове и служители на Кооперацията. Това не може да се обоснове извод за новопостроена сграда от РПК "Наркооп", преминала впоследствие в патримониума на ПК "Варна-юг" и заприходена като дълготраен материален актив.

Без значение са обстоятелствата на осъществени впоследствие преустройства през 1990г /въз основа на одобрен проект/ на първия етаж бил изграден обект „Разливочна", впоследствие преустроен в бистро; през 1999г, въз основа на издадени строителни книжа било извършено преустройство и промяна в предназначението на част от адм. сграда в зъболекарски кабинет, както и отдаването на части от нея й под наем.

Като краен се налага изводът, че в настоящия случай не може да намери приложение разпоредбата § 26 от ПЗР на ЗИД ЗК и затова ПК не е станала собственик на соченото придобивно основание.

Що се отнася до следващото възражение от ПК "Варна-юг" за придобиване правото на собственост на оригинално основание - по силата на осъществявано **давностно владение, считано от 1.01.1980г насам**, което владение е било непрекъснато, несъмнено, спокойно и явно до настоящия момент.

Съгл.чл.79 ал.1 от ЗС недобросъвестно владение следва да бъде осъществявано непрекъснато в продължение на 10г.

Очевидно е, че **за периода от 1980г до 1989г** Кооперацията не би могла да владее за себе си, доколкото става въпрос за имот-държавна собственост, съгл. нормата на чл.6 от ЗС в редакцията до изменението с ДВ бр.31/17.04.1990г "държавни стават и имотите, които държавата придобива съгласно законите, а така също и имотите, които нямат друг собственик". По

отношение на тях с нормата на чл.86 ЗС е била въведена изрична забрана за давностене, вкл. и след изменението с ДВ бр.31/1990г „не може да се придобие по давност вещ, която е държавна или общинска собственост“.

В подкрепа на това е записаното в графа 21 на АДС от 1989г, че имотът е предоставен за оперативно управление на ОбщНС, което е по силата на действащата към него момент разпоредба на чл.7 ЗС – „Държавата предоставя на държавните учреждения или предприятия управлението и стопанисването на общонародните имоти съгласно законите, плана и предназначението им“. Същото се установява и от съдържанието на писмо № ДИ 48/22.11.1989г на ОбщНС „Държавни имоти“ /л.33-35 от делото на ВРС/, че сградите, описани в т.1 и т.2 от АДС № 168/ 31.01.1989г са били предоставени за управление на ПК “Варна-юг“.

С приетото изменение на чл.7 (ДВ бр.31/17.04.1990г) е била предвидена възможността Държавата и общините да могат да прехвърлят или да отдават в аренда или под наем свое имущество на юридически лица и граждани. Забраната за давностене, визирана в чл.86 ЗС, обаче, е продължила действието си до изменението с ДВ бр.33/1996г, когато остава валидна само по отношение имотите – публична държавна или публична общинска собственост.

Така за периода от 1989г до 1996г давност също не би могла да тече.

Давностене би могло да бъде осъществявано само спрямо имотите - частна държавна и частна общинска собственост, какъвто статут има процесната сграда, след като не попада сред категорията на изрично изброените публични собствениности на Държавата и на общината, визирани в чл.2 ал.2 ЗДС, респ.чл.3 ал.2 от ЗОС, двата влезли в сила от 1.06.1996г.

Доколкото КНА от 1999г е за признаване на Кооперацията за собственик въз основа на представени писмени документи /вкл. и АДС № 186/1989г/, а не поради изтекла в нейна полза придобивна давност до него момент, то за начален момент на установена фактическа власт може да се мисли **от 13.10.1999г** - вписването на КНА в СлВп.

С разпоредбата на § 1 от ЗД на ЗС /обн.ДВ бр.46/2006г, в сила от 1.06.2006г, е бил въведен мораториум върху течението на давностните срокове, първоначално за време от 7 месеца, който срок впоследствие е бил продължен с последващите изменения на същата разпоредба до 31.12.2022г.

Нормата е обявена за противоконституционна с Решение № 3/24.02.2022г по констит. д.№ 16/2021на Конституционния съд на РБ /ДВ бр.18/2022г. Според същото решение обявяването ѝ за противоконституционна не засяга нейния дотогавашен ефект.

За противоконституционна е обявена и нормата на § 2 от ЗР на ЗИ ЗС (ДВ бр.7/2018), с която е придадено обратно действие на продължаване действието на мораториума, тъй като се засягат вече придобити права – в случая правото на собственост, основаващо се на изтекла в периода от 31.12.2017г до 19.01.2018г придобивна давност.

От изложеното следва, че мораториумът не е действал за периода от 31.12.2017г до 19.01.2018г и е отпаднал окончателно, считано от 8.03.2022г – три дни след обнародване решението на КС, съгл.чл.151 ал.2 от Конституцията на РБ.

При това положение ПК„Варна-юг“ е осъществявала **валидна фактическа власт** върху процесната сграда през периодите : **от 13.10.1999г до 30.05.2006г; от 31.12.2017г до 19.01.2018г, както и от 8.03.2022г до 16.02.2024г** - подаването на настоящата ИМ от Държавата, с което давността е прекъсната на осн.чл.84 от ЗС вр.чл.116 б.,б“ и такава не тече, съгл.чл.86 ЗС вр.чл.115 б.,ж“ от ЗЗД докато трае настоящото производство.

В обобщение, установеното владение е било с обща продължителност **8г 7м и 14 дни**, което не е достатъчно с оглед изискуемия минимален срок от 10 години, съгл.чл.79 ал.1 ЗС. При това, за тези периоди не се доказва по убедителен начин и анимусът - намерението за своеене за себе си. По делото се установи, че Кооперацията е осчетоводила приходи от наеми, получени от различни наематели в рамките на периода от м.01.2009г до м.04.2011г и за периода м.07.2014г–м.04.2023г, подробно описани в заключението на в. лице по ССчЕ. Отдаването под наем, обаче, не е достатъчно, за да се приеме, че е налице демонстрирано спрямо Държавата намерение за своеене. Показанията на разпитаните свидетели не са достатъчно убедително, за да се приеме за установено манифестирано намерение за своеене спрямо Държавата. Последваща промяна в предназначението/„разливочна“ от 1990г; зъболекарски кабинет от 1999г/ също не обуславя такива изводи.

Изложеното налага извод, че и на това основание ответната ПК не е придобила правото на собственост. Ето защо наведеното

правопогасяващо възражение е неоснователно.

Изводът е, че предявеният от Държавата положителен установителен иск за собственост с правно основание чл.124 ал.1 предл.2-ро от ГПК против Потребителна кооперация „Варна-юг“/в ликвидация/ е основателен.

Горното обуславя основателност и на предявения акцесорен иск за отмяна на издадения в полза на ответната ПК КНА № 40/12.10.1999, на осн.чл.537 ал.2 изр.3-то ГПК.

С оглед съвпадащите крайни правни изводи на двете инстанции жалбата на ПК “Варна-юг“ /в ликв./ като неоснователна следва да бъде оставена без уважение, а постановеното от ОС-Варна решение – потвърдено.

По разноските.

Въззиваемата страна претендирала присъждане на юриск. възнаграждение за въззивната инстанция.

Съгл.чл.78 ал.8 ГПК размерът на същото не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от ЗПП, препращащ към Наредбата за заплащането на правната помощ /НЗПП/. Съгласно чл.25 ал.1 от НЗПП за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 200 до 450лв, а според ал.2- при материален интерес над 10 000лв - може да бъде увеличено с до 50% от максимално предвидения размер по ал.1.

В случая цената на иска, съгл.чл.69 т.2 ГПК, се определя от данъчната оценка на процесната сграда, която възлиза на 306 213лв. При това положение и с оглед значителната правна и фактическа сложност на делото, а също и предвид извършените пред въззивната инстанция процесуални действия, настоящият съд приема за адекватен размерът от 450лв за юриск. възнаграждение.

Воден от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решението на ОС-Варна № 1445/20.12.2024г. по гр. д. № 508/2024, с което е ПРИЗНАТО за УСТАНОВЕНО в отношенията между ДЪРЖАВАТА, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, действащ чрез Областния управител на обл. Варна, и

ПОТРЕБИТЕЛНА КООПЕРАЦИЯ „ВАРНА-ЮГ“ /в ликвидация/ ЕИК 000074354, с Председател К.В.П., че **ДЪРЖАВАТА е собственик** на следния недвижим имот : СГРАДА, находяща се в гр. Варна ул. „Народни будители“ № 1, с идентиф. № 10135.5502.139.6, със ЗП от 316кв.м., брой етажи - 2, конструкция - масивна, година на строеж - около 1949г., предназначение - административна, делова сграда, при граници: ПИ 10135.5502.142, ПИ 10135.5502.139, сграда № 10135.5502.139.3, сграда № 10135.5502.141.4 и ПИ 10135.5502.141, за която е съставен Акт за частна държавна собственост № 9758/7.06.2019г. на Обл. управител Варна, вписан в СлВп с вх. рег. 14537, вх. рег.№ 14662/14.06.2019г, акт № 199, том XL, дело № 8762/2019 ; и е ОТМЕНЕН констативен нотариален акт № 40, том II, рег.№ 3466, дело № 722/1999г. на нотариус А.А., рег.№ 316 на НК, вписан в СлВп-Варна с вх.№ 127, том XVIII на 13.10.1999г, на осн.чл.537 ал 2 ГПК; както и е ОСЪДЕНА ПК „Варна-юг“ ЕИК 000074354 да заплати на Държавата сумата от 4 335,13лв, от които разноски по делото - 3 795,13лв. и юриск. възнаграждение - 540лв.

ОСЪЖДА Потребителна кооперация „Варна-юг“/в ликвидация/ ЕИК 000074354, с Председател и ликвидатор К.В.П., и адрес на управление: гр. Варна ул. „Народни будители“ № 1, да заплати на Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, действащ чрез Областния управител на Варненска област с адрес: гр. Варна ул. „Преслав“ № 26, юриск. възнаграждение в размер на **450лв** /четиристотин и петдесет лева/, на осн.чл.78 ал.8 ГПК.

Решението може да се обжалва пред **ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД** с касационна жалба в едномесечен срок от съобщението до страните, при наличието на предпоставките за допускане на касационното обжалване, съобразно чл.280 ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____